

Arrestnummer C/ 1420 / 2019
Repertoriumnummer 2019 / 4618
Datum van uitspraak 11 december 2019
Rolnummer 2019/CO/222
Notienummer parket-generaal

Urbanisatie

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

C4 kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001534262-0001-0018-01-01-1

Het OPENBAAR MINISTERIE

en

DE BURGEMEESTER VAN DE GEMEENTE

met bestuurszetel te

woonstkeuze doende bij zijn raadsman mr. , met kantoor te

eiser tot herstel

vertegenwoordigd door mr. loco mr. , beiden advocaat bij de balie provincie

tegen

2165

rijksregisternummer

geboren op te

wonende te

beklaagde

vertegenwoordigd door mr. advocaat bij de balie provincie

1. Ten laste gelegde feiten

Te , tussen 1 februari 2009 en 7 september 2009, op niet nader bepaald tijdstip,

Op het perceel gelegen te
gekadastreerd als afdeling

eigendom van (geboren te l op i) voor
99/100 VE en van (geboren te l op l) voor 1/100 VE

⌈ PAGE 01-00001534262-0002-0018-01-01-4 ⌋

ingevolge akte verleden door notaris

dd. 27/03/2007.

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° a (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken: het optrekken of plaatsen van een constructie), te hebben uitgevoerd,

namelijk:

de oprichting van een loods in groene kleur, bestaande uit metalen platen voorzien van isolatie, met als afmetingen ongeveer 13,8 meter breed x 21,27 meter diep x 4 meter hoog,

de feiten, voor zover gepleegd voor 1 september 2009 strafbaar ingevolge de artikelen 99, par.1 , 146,1° - 3°, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening dd. 18 mei 1999;

de feiten, voor zover gepleegd voor 1 mei 2000 strafbaar ingevolge de artikelen 44, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (artikelen 42, 66, 67, 68, 69 en 71 van het decreet betreffende de Ruimtelijke Ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996.

Gezien het bewijs van overschrijving van de dagvaarding van beklagde door de bewaarder der Hypotheken kantoor te ; dd. 6 maart 2013

Ref:

Bedrag: 89,56 euro

De hypotheekbewaarder (get.)

2. Bestreden beslissing

2.1.

Bij het vonnis, op tegenspraak gewezen op 15 januari 2019 door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout, kamer TC3, werd als volgt beslist:

Op strafgebied

PAGE 01-00001534262-0003-0018-01-01-4

Verklaart de herstellvordering van de burgemeester van de gemeente ontvankelijk en gegrond als volgt;

Beveelt ten aanzien van beklagde het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van 1 jaar na de betekening van huidig vonnis, zulks onder verbeurte van een dwangsom van € 150,00 per dag vertraging na het verstrijken van voormelde termijn en dit met een maximumbedrag aan verbeurde dwangsommen ten bedrage van € 50.000,00 in totaal;

Zegt voor recht dat als herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand dient begrepen te worden:

- het volledig slopen en verwijderen van de wederrechtelijk opgerichte loods nr. 3 zoals aangeduid op de door de eiser in herstel bijgebrachte plannen, namelijk de loods in groen kleur, bestaande uit metalen platen voorzien van isolatie, met als afmetingen ongeveer 13,8 meter breed x 21,27 meter diep en 4 meter hoog en dit op het perceel gelegen te _____, gekadastreerd als _____ eigendom van _____ (geboren te _____ op _____ voor 99/100 VE en van _____ (geboren te _____ op _____) voor 1/11 VE ingevolge akte verleden door notaris _____ op _____ en
- het inrichten van het hierdoor vrijgekomen deel van het perceel als tuinzone horende bij de hoevewoning en haar aanhorigheden;
- en niet: het herbouwen van de oorspronkelijke loods nr. 3 die door beklagde in 2009 werd gesloopt om de bouw van de thans bestreden constructie mogelijk te maken;

Beveelt dat de burgemeester, bij gebrek aan uitvoering binnen voormelde termijn, ambtshalve in de uitvoering kan voorzien in de plaats en op kosten van de veroordeelde overeenkomstig artikel 6.3.4. VCRO;

Veroordeelt beklagde tot de kosten van de herstellvordering en vereffent deze kosten tot op heden als volgt: NIHIL.

2.2.

Er werd hoger beroep ingesteld tegen voormeld vonnis van 15 januari 2019 op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout:

- op 12 februari 2019 door de beklaagde tegen al de beschikkingen op strafgebied.

2.3.

Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout:

- op 12 februari 2019 door de beklaagde.

3. Rechtspleging voor het hof

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 16 oktober 2019.

Het hof heeft hierbij gehoord:

- mevrouw de Voorzitter in haar verslag,
- het Openbaar Ministerie in zijn uiteenzetting van de zaak en in zijn vordering,
- de eiser tot herstel in zijn middelen, ontwikkeld door zijn raadsman, voornoemd,
- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, ontwikkeld door zijn raadsman, voornoemd.

De neergelegde conclusies en stukken werden in het beraad betrokken.

4. Beoordeling van de ontvankelijkheid van het rechtsmiddel en van de omvang van het hoger beroep

4.1. Ontvankelijkheid van het hoger beroep

1. De verklaring van hoger beroep van de beklaagde werd tijdig en regelmatig gedaan op de griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen.

2. Het verzoekschrift van de beklaagde zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grief met betrekking tot de herstellvordering is nauwkeurig.

3. Gelet op het bovenstaande is het hoger beroep van de beklaagde regelmatig naar vorm en termijn en ontvankelijk.

4.2. Omvang van het hoger beroep

Het hof heeft ambtshalve geen grieven van openbare orde opgeworpen zoals bedoeld in artikel 210, tweede lid Wetboek van Strafvordering.

Gelet op de overwegingen onder rubriek 4.1. van dit arrest beperkt de rechtsmacht van het hof zich uit tot de beoordeling van de beschikkingen die betrekking hebben op de herstellvordering.

5. Ten gronde: de herstellvordering

Wat betreft de feiten en de rechtspleging verwijst het hof naar de uiteenzetting van de eerste rechter op p. 3 en 4 van het eerste vonnis die het hof herhaalt en overneemt.

5.a. De exceptie van niet ontvankelijkheid van de herstelvordering

Zoals de eerste rechter, om redenen die het hof herhaalt en overneemt, is het hof van oordeel dat de beklagde ten onrechte voorhoudt dat de beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen van 22 oktober 2009 noodzakelijk een verwijzing had moeten bevatten naar het inmiddels opgeheven art. 6.1.43 VCRO. De beklagde houdt immers voor dat er om die reden geen rechtsgeldige beslissing zou zijn om een herstelvordering in te leiden.

De beklagde voert in hoger beroep geen nieuwe middelen aan die de overwegingen van de eerste rechter zouden kunnen weerleggen. Ten onrechte verwijst beklagde naar het vroegere artikel 6.1.43 VCRO dat enkel van toepassing is bij het inleiden van een herstelvordering voor een burgerlijke rechter. Het is op grond van het inmiddels afgeschafte artikel 6.1.41 VCRO dat het College van Burgemeester en Schepenen een herstelvordering kon instellen. Uit geen enkele wettelijke bepaling blijkt dat het College van Burgemeester en Schepenen slechts rechtsgeldig zou kunnen optreden wanneer in de herstelvordering expliciet werd verwezen naar art. 6.1.41 VCRO.

Het huidig artikel 7.7.5 VCRO bepaalt dat vanaf de inwerkingtreding van titel VI, hoofdstuk III, afdeling 1, zoals gewijzigd bij artikelen 55 tot en met 61 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning - dit is vanaf 1 maart 2018 - de burgemeester en de gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteur de taken en bevoegdheden overneemt die voor de inwerkingtreding door het College van Burgemeester en Schepenen werden waargenomen in het kader van titel VI van deze codex, en zetten ze de herstelvorderingen voort die door het College van Burgemeester en Schepenen werden ingeleid bij het Openbaar Ministerie of voor de burgerlijke rechter.

De herstelvordering werd initieel regelmatig ingeleid door het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente _____ zodat in toepassing van het huidig art. 7.7.5 VCRO de burgemeester van de gemeente _____ de herstelvordering voortzet.

5.b. De overschrijding van de redelijke termijn

Beklaagde houdt ten onrechte voor dat de herstelvordering een straf is. De vaststelling dat een herstel in de oorspronkelijke staat een straf is in de zin van art. 6.1 EVRM en 14.1 IVBPR brengt enkel met zich mee dat de waarborgen van die bepaling moeten worden in acht genomen maar niet dat die maatregel in de Belgische wetgeving van strafrechtelijke aard is

zodat de strafrechter daar met volheid van bevoegdheid dient over te oordelen. Doordat zij afhankelijk is van de vaststelling van een misdrijf, is de vordering weliswaar verbonden met de strafvordering maar valt zij binnen het concept van teruggave in de zin van art. 44 Sw. Het blijft bijgevolg voor de strafrechter mogelijk het herstel te bevelen teneinde de gevolgen van het misdrijf te doen ophouden.

De strafrechter voor wie de herstellvordering wordt ingesteld moet die vordering in beginsel toewijzen naast de straf die hij oplegt gezien deze vordering verbonden is met de strafvordering.

In casu is er geen sprake van een laattijdige herstellvordering. De eerste vaststellingen zijn van 7 september 2009 en de vordering tot herstel van 22 oktober 2009 werd na positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid van 27 augustus 2010 door het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente [redacted] overgemaakt per brief aan het Openbaar Ministerie op 1 oktober 2010. De herstellvordering is aldus tijdig ingediend.

Bij zijn verhoor op 7 september 2009 deelde beklagde mee dat hij van plan was om de "illegale toestand" te regulariseren.

Het Openbaar Ministerie informeerde op 21 november 2011 naar de stand van zaken en bij proces-verbaal van 25 januari 2012 werd meegedeeld dat er inderdaad een regularisatieaanvraag was ingediend maar dat de zaak hangende was bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Het Openbaar Ministerie ging pas over tot dagvaarding bij bevel op 20 februari 2013 voor de zitting van 7 mei 2013.

Ingevolge tussenvonnis van 29 oktober 2013 van de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout werden de feiten bewezen verklaard in hoofde van beklagde en werd met betrekking tot de herstellvordering de beoordeling sine die uitgesteld in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vergunningsbetwistingen omtrent de toen toegekend regularisatievergunning van 23 december 2010.

Gelet op het gegeven dat zowel het Openbaar Ministerie alsook de eerste rechter aan beklagde de mogelijkheid heeft gegeven om de illegale toestand te regulariseren, kan niet worden afgeleid dat de herstellvordering, die tijdig werd ingediend, zonder gevolg dient te blijven.

Het louter tijdsverloop doet geen afbreuk aan het legitiem doel van de opgelegde herstelmaatregel die nog steeds noodzakelijk is om een einde te stellen aan een onvergunde situatie.

5.c. Verzoek tot uitstel van de beoordeling van de herstellvordering

Beklaagde verzoekt andermaal de beoordeling van de herstellvordering uit te stellen in afwachting van een uitspraak van de Raad voor Vergunningsbetwistingen ingevolge een beroep tegen het besluit van de Deputatie van 31 mei 2018 tot weigering van de regularisatievergunning van de kwestieuze loods.

Beklaagde beweert dat hij over nieuwe en doorslaggevende stukken beschikt die noch door de Deputatie noch door de Raad voor Vergunningsbetwistingen voordien gekend waren en die essentieel zouden zijn omtrent het al of niet vergunbaar karakter van de loods.

Beklaagde laat na te specificeren welke stukken dit dan wel zijn en in welke mate deze stukken mogelijks invloed zouden kunnen hebben zodat de Raad voor Vergunningsbetwisting in tegenstelling tot haar vorige arresten van 3 november 2015 en 23 januari 2018 nu wel van oordeel zou zijn dat regularisatievergunning voor de loods dient te worden toegekend.

Bovendien zou een gebeurlijke inwilliging van het vernietigingsverzoek nog geen regularisatie van de loods inhouden vermits het besluit van de Deputatie een bevestiging inhield van de weigering van het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente tot regularisatie.

Het hof gaat dan ook niet in op het verzoek tot uitstel.

5.d. De gegrondheid van de herstellvordering

Beklaagde werd bij vonnis van 29 oktober 2013 van de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout definitief veroordeeld wegens een inbreuk op art. 4.2.1°,a VCRO met name het oprichten van een loods in groene kleur, bestaande uit metalen platen voorzien van isolatie, met als afmetingen ongeveer 13,80 m breed x 21,27 m diep x 4 m hoog zonder te beschikken over een stedenbouwkundige vergunning.

Deze constructie is gelegen in agrarisch gebied volgens het gewestplan goedgekeurd bij KB van 30 september 1977.

Het College van Burgemeester en Schepenen van de Gemeente _____ heeft op zijn zitting van 22 oktober 2009 besloten om het herstel in oorspronkelijke staat te vorderen, te weten:

- het volledig slopen en verwijderen van de wederrechtelijke loods en het hier vrijkomende deel van het perceel inrichten als tuinzone horende bij de hoevewoning en haar aanhorigheden.

onder dwangsom van 150 euro per dag vertraging in geval van niet uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid verleende positief advies over de herstellvordering op 27 augustus 2010.

De herstellvordering werd overgemaakt aan het Openbaar Ministerie bij brief op 1 oktober 2010.

1. Deze omstandig gemotiveerde herstellvordering van 22 oktober 2009 is zowel intern als extern wettig en beoogt, binnen de weerhouden bewezen feiten (het oprichten van een loods zonder stedenbouwkundige vergunning) op gepaste, aangepaste doch noodzakelijke wijze het herstel van de gevolgen van het door de beklagde gepleegde misdrijf. Zij steunt op motieven van een goede ruimtelijke ordening en is niet kennelijk onredelijk. De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid verleende een positief advies op 27 augustus 2010, dat bij brief van 1 oktober 2010 aan het Openbaar Ministerie werd overgemaakt.

Het feit dat het hof nu pas dient te oordelen over de herstellvordering, impliceert niet dat hierdoor de redelijkheid van de herstellvordering is aangetast ingevolge dit tijdsverloop.

Het hof dient na te gaan of dit gevorderd herstel nog steunt op motieven van ruimtelijke ordening en niet kennelijk onredelijk is ingevolge het ruime tijdsverloop van de rechtspleging waardoor er eventueel gewijzigde omstandigheden zouden zijn opgetreden.

Het herstel in de vorige staat betekent niet dat de plaats moet hersteld worden in een materiële toestand die identiek is aan die toestand die voor de bouwovertreiding bestond.

Het herstellen van de plaats in de vorige toestand kan derhalve ook inhouden dat de illegale constructie (zijnde de nieuwe opgerichte loods) volledig wordt afgebroken en dat het vrijkomende deel van het perceel wordt ingericht als tuinzone horende bij de hoefwoning en haar aanhorigheden.

Het sinds 1 maart 2018 in werking getreden artikel 6.3.1 VCRO bepaalt in §1 dat naast de straf de rechtbank, ambtshalve of op vordering van een bevoegde overheid, beveelt een meerwaarde te betalen en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken. Dat gebeurt, met inachtneming van de volgende rangorde:

- 1° als het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een meerwaarde;
- 2° als dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;
- 3° in de andere gevallen, de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik.

In de huidige VCRO wordt er afgestapt van de herstelrangorde op basis van het al dan niet schenden van de bestemmingsvoorschriften of het doorbreken van het stakingsbevel (het oude art. 6.1.41 §1 VCRO). De nieuwe rangorde houdt enkel rekening met de verenigbaarheid van de gevolgen van de overtreding met de goede ruimtelijke ordening. Bovendien heeft de rechter de bevoegdheid om ambtshalve de door het decreet aangewezen herstellvorm te bevelen zonder hierbij de scheiding der machten te schenden (het art. 6.3.1. §1 VCRO). Deze regels zijn onmiddellijk van toepassing op alle door de rechter te beoordelen herstellvorderingen ongeacht of deze herstellvordering al dan niet voor of na 1 maart 2018 werden aanhangig gemaakt.

In casu is het gevolg van het misdrijf niet kennelijk verenigbaar met een goede ruimtelijke ordening zodat enkel de tweede of derde herstelmaatregel aan de orde zijn.

De voorliggende herstellvordering is immers gemotiveerd vanuit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening. In dat verband kan verwezen worden naar het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid die overweegt dat de gevoegde planschets aan het proces-verbaal van 7 september 2009 aantoonst dat deze loods tot aan de perceelgrens werd opgericht en dat er sprake is van overdreven perceelbezetting. De Hoge Raad wijst erop dat aan de hand van de bij het dossier gevoegde foto's de wederrechtelijk opgerichte loods in visueel - vormelijk opzicht zich niet laat integreren bij de reeds bestaande loods en de landelijke omgeving. Het hof sluit zich aan bij deze overwegingen.

Gelet op de inplanting van de loods tot op of tegen de rechter perceelgrens en gelet op de wijze van afvoer van het hemelwater opgevangen door het dakoppervlak van de loods is het aannemelijk dat er hierdoor mogelijks hinder ontstaat op het rechts aanpalend perceel. Dat er tot op heden nog geen melding van wateroverlast is geweest, doet geen afbreuk aan het gegeven dat dit wel mogelijk is gezien de wijze van inplanting van de loods en de wijze van afvoer van het hemelwater bij hevige regenval. Het besluit van de Deputatie van 31 mei 2018 vermeldde inderdaad dat de renovatie van de bestaande loodsen 1, 2 en 4 zonder toename van dakoppervlak geen schadelijk effect veroorzaakt op de waterhuishouding. Deze overweging heeft geen betrekking op de loods 3 waarvoor geen vergunning werd verleend.

Beklaagde kan zich niet beroepen op het gegeven dat hij het hoevegebouw met bijgebouwen in 2007 te goeder trouw kocht. Dit is niet relevant gezien de herstellvordering betrekking heeft op de oprichting van een nieuwe loods in het voorjaar 2009.

De herstellvordering zoals nu gesteld en gehandhaafd brengt voor de beklagde geen onredelijke last mee die het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening zou ontstaan ruim overstijgt. Het evenredigheidsbeginsel is dan ook niet geschonden.

De gevorderde herstelmaatregel vindt derhalve steun in de elementen van het dossier en de aangevoerde motieven.

Dat beklagde er louter een andere visie op na houdt is niet dienend en de ingeroepen beweringen zijn alleszins niet van aard om het hof anders te doen beslissen.

De herstellvordering is dan ook niet kennelijk onredelijk. Het hof is dan ook van oordeel dat een andere herstelmaatregel niet gepast is .

2. De beklagde werpt op dat bouw- en aanpassingswerken een veel passender herstelmaatregel zouden uitmaken maar maakt niet aannemelijk welke werken kennelijk zouden volstaan om de plaatselijke ordening in dit agrarisch gebied te herstellen.

Deze loods werd opgetrokken in het voorjaar 2009 ter vervanging van een reeds eerder gesloopte niet vergunde loods. Deze huidige loods is bovendien groter dan de voorheen bestaande loods. Gelet op de bestaande aanwezige loodsen en stallingen is de bouwdichtheid op het perceel dermate hoog dat het bevelen van bouw- en aanpassingswerken dan ook niet volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen.

Enkel het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand kan naar het oordeel van het hof volstaan om de plaatselijke ordening te herstellen.

3. Beklaagde is van oordeel dat deze loods voor regularisatie in aanmerking komt gezien de Deputatie tot tweemaal een regularisatievergunning toekende. Het hof voegt daar enkel aan toe dat deze beide beslissingen van de Deputatie werden vernietigd door de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Tot op heden ligt er geen regularisatievergunning van de loods voor zodat de grondslag van de herstellvordering nog steeds voorhanden is.

4. Ten onrechte verzoekt beklagde het hof het besluit van de Deputatie van 31 mei 2018 waarbij de regularisatie van deze loods geweigerd werd op grond van art. 159 G.W. buiten toepassing te laten. Deze illegaliteitstoets is echter doelloos gezien zulke rechterlijke vaststelling niet leidt tot een vergunning van de wederrechtelijke opgerichte loods. Bij de eventuele onwettigheid van dit besluit beschikt beklagde nog steeds niet over een vergunning.

5. De verwijzing naar de aanwezigheid van een andere landbouwhoeve langsheen Merret die veel uitgebreidere en ruimtelijk versnipperde loods zou hebben gebouwd hierbij verwijzend naar een luchtfoto tast de redelijkheid van de herstellvordering niet aan. De verwijzing naar toestanden in de buurt is geen criterium om tot de onredelijkheid van de herstellvordering te besluiten gezien het hof niet op de hoogte is of deze constructies al dan niet vergund zijn.

6. Beklaagde beweert dat deze kwestieuze loods 3 werd opgericht door zijn rechtsvoorgangers voor de inwerkingtreding van het gewestplan van _____, goedgekeurd bij KB van 30 september 1977 verwijzend naar de website _____ en getuigenverklaringen van omwonenden en beroept zich op het weerlegbaar vermoeden van vergunning op grond van art. 4.2.14 §2 VCRO.

Bij tussenvonnissen van 29 oktober 2013 van de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout werd beklagde definitief schuldig bevonden aan de hem ten laste gelegde feiten wegens inbreuk op art. 4.2.1°a VCRO (het oprichten van een loods zonder stedenbouwkundige vergunning). De schuld van de beklagde staat derhalve vast.

Het verweer dat de loods wel vergund zou zijn en onder het vermoeden van vergunning zou vallen in de zin van art. 4.2.14 §2 VCRO dan wel dat er geen sprake zou zijn van heropbouw maar enkel van instandhoudingswerken aan een vergund geachte en niet verkrotte constructie zoals uiteengezet in besluiten op p. 16 tot en met 21 maakt geen voorwerp meer uit van het debat en behoeft dan ook geen antwoord.

7. Het eigenlijk gebruik van de loods is onduidelijk. Ongeacht of deze loods al dan niet gebruikt wordt in het kader van de uitbating van een tuinaanlegbedrijf of in het kader van het uitbaten van de 7 ha landbouwgronden in de omgeving door beklaagde en of derhalve deze geviseerde handelingen al dan niet in strijd zijn met de gewestplanbestemming, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de loods gelet op de vormgeving, het materiaalgebruik, de kleurkeuze en de afwerkingsgraad visueel-vormelijk een industrieel karakter heeft en derhalve niet inpasbaar is in een agrarische omgeving. Daarnaast verwijst het hof naar de bouwdichtheid op het kwestieuze perceel die uitermate hoog is gelet op de overige bestaande loodsen en stallingen.

8. De verwijzing van beklaagde naar de motivering van het weigeringsbesluit tot regularisatie van de Deputatie van 31 mei 2018 (meer bepaald dat er geen groenbuffer zou kunnen doorgetrokken worden om reden dat de loods te dicht bij de perceelgrens werd opgetrokken) is niet relevant om voorliggende herstellvordering te beoordelen. Overigens merkt het hof op dat het aanleggen van een groenbuffer de gecreëerde illegale toestand op het perceel uiteraard niet kan ontkrachten, evenmin als de aantasting van de goede ruimtelijke ordening op dat stuk agrarisch gebied.

9. Huidig artikel 6.3.1. §4 VCRO bepaalt dat de rechtbank een termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregelen bepaalt en kan, op vordering van de bevoegde overheid, ook een dwangsom bepalen. Het College van Burgemeester en Schepenen vorderde in zijn herstellvordering een dwangsom van 150 euro per dag vertraging.

Bij de bepaling van deze termijn heeft het hof rekening gehouden met de omvang van de werken en de tijd die reeds verstreken is sedert de eerste vaststellingen waarvan beklaagde gebruik had kunnen maken om vrijwillig over te gaan tot herstel.

Het is gepast om ook een dwangsom op te leggen waarvan het bedrag dient bepaald op 150 euro per dag vertraging indien niet vrijwillig door beklaagde wordt overgegaan tot het herstel van de plaats in zijn vorige toestand, zoals boven aangegeven, en dit binnen de opgelegde hersteltermijn van 1 jaar, met dien verstande dat die dwangsom zal verbeuren vanaf de eerste dag na de hoger vermelde hersteltermijn in zoverre het huidig arrest vooraf werd betekend. Dit houdt concreet in dat er geen dwangsomtermijn wordt toegestaan.

Het opleggen van een dwangsom moet beklaagde ertoe aanzetten de herstelmaatregel uit te voeren. De verplichting tot het uitvoeren van de herstelmaatregel komt toe aan beklaagde en niet aan de bevoegde overheid. Er is dan ook geen aanleiding om deze dwangsom te beperken in de tijd.

Op grond van huidig artikel 6.3.4. §1 VCRO beveelt dit arrest dat de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien in de plaats en op de kosten van de veroordeelde als de plaats niet binnen de door de rechtbank gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld.

6. Rechtsplegingsvergoeding

Het optreden voor het strafrecht van een herstellende overheid, die een wettelijke of decretale opdracht in het algemeen belang uitoefent en geen particulier belang nastreeft, kan niet worden gelijkgesteld met het optreden van een burgerlijke partij in de zin van art. 162bis Wetboek van Strafvordering (vergelijk Cass. 12 maart 2019). Het hof kent derhalve geen rechtsplegingsvergoeding toe aan de Burgemeester van de gemeente

7. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 152, 162, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 204, 209bis, 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering
- 1, 2, 3 en 7 van het Strafwetboek
- 6.1.41. §§1 en 3, 6.1.42, 6.1.43, 6.1.44 en 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (oud)

- 6.3.1. §§1, 4 en 6, 6.3.2., 6.3.3., 6.3.4, 6.3.10. en 7.7.5 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (nieuw)

8. Beslissing

Het hof,

Rechtdoende op tegenspraak;

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van het hoger beroep zoals hiervoor bepaald, als volgt:

Verklaart het hoger beroep van beklaagde ontvankelijk;

Met betrekking tot de herstellvordering

Verklaart de herstellvordering gegrond;

Beveelt beklaagde de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen, hetgeen impliceert:

- het volledig slopen en verwijderen van de wederrechtelijke loods en het hier vrijkomende deel van het perceel inrichten als tuinzone horende bij de hoevewoning en haar aanhorigheden;

binnen de termijn van 1 jaar ingaande vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest;

Beveelt, voor het geval de plaats niet binnen 1 jaar na het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest in de vorige staat wordt hersteld, en/of het strijdige gebruik niet binnen die termijn wordt gestaakt, zoals hiervoor gezegd, dat de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien op kosten van de beklaagde;

Zegt dat de overheid die het arrest uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen afkomstig van de herstelling van de plaats of van de staking van het strijdig gebruik te verkopen, te vervoeren en te verwijderen;

PAGE 01-00001534262-0016-0018-01-01-4

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat die de overheid, die het arrest uitvoert, heeft opgesteld of die de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank begroot en uitvoerbaar verklaard heeft;

Veroordeelt beklagde, voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan, tot betaling aan de stedenbouwkundige inspecteur van een dwangsom van 150,00 euro per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig arrest vooraf werd betekend;

De kosten

Veroordeelt de beklagde tot de kosten van de herstellvordering in beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 132,22 euro.

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, C4 kamer, samengesteld uit:

Kamervoorzitter

Raadsheer

Raadsheer

en in openbare terechtzitting van **11 december 2019**

uitgesproken door _____, Kamervoorzitter

in aanwezigheid van het lid van het Openbaar Ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting

met bijstand van griffier

